

MEN'S GILLETTE, STORY

BLADEFREGA

MEN'S GILLETTE, STORY

THE FAMILY · 07

Băiatul diavol.

„Enzo”, i-a spus mama tatălui meu, „trebuie să-l dăm la internat.

Nu-l mai pot ține în frâu pe Nando.

A-l controla e imposibil.

Mai rău decât atât, e imprevizibil.”

S-a oprit o clipă.

„Știi ce-a făcut azi?”

„Nu. Spune-mi.”

„Era în prăvălie cu mine și, fără să bag de seamă, au dispărut foarfecele cele lungi.

Cele cu care tai stofa.

Baloturile de treizeci de metri de stofă.

A trebuit să folosesc perechea de rezervă.

Am căutat aproape un ceas.

Apoi l-am văzut întorcându-se.

Calm.

Zâmbind.

Ținând foarfecele în mână.”

Tata a ridicat privirea.

„Unde fusese?”

„La bar.”

„Făcând ce?”

„Fiul nostru are cinci ani, Enzo.

Tu ești tatăl lui.

Încearcă să-ți asumi ceva responsabilitate, în loc să râzi ca un idiot.

Sunt îngrijorată.

Ce-o să se aleagă de el?”

Mama era speriată.

Când m-am întors, însă, nu eram singur.

Rocco Pizzimenti, proprietarul barului Orfeo, s-a întors cu mine.

Râdea atât de tare, încât abia se mai putea ține pe picioare.

Lui Rocco, după spusele lui, îi plăcea adesea să-mi spună încornorat.

În după-amiaza aceea hotărâsem să lămuresc chestiunea.

„Știi ce-a făcut?” a spus Rocco.

„A venit la bar cu foarfecele alea.

Ca să-mi taie gâtul.

Am păstrat distanța și am continuat să-mi bat joc de el.

Tot localul râdea.

Dar el nu se dădea bătut.

Până la urmă a trebuit să-l tragă de-acolo cu forța.”

Tata a râs.

Rocco a râs.

Clienții au râs.

Eu nu.

Până la urmă, Rocco a încetat să-mi mai spună încornorat.

Atunci a înțeles că nu eram chiar ce se aștepta.

Mama ajunsese la concluzia asta cu mult mai devreme.

A doua zi dimineață m-a dus direct la internat.

La Surorile Sfântului Vincențiu.

A plătit taxa de înscriere și școlarizarea anuală într-o singură plată.

Asigurare.

Împotriva întoarcerii mele în patruzeci și opt de ore.

A mai ajuns și la o înțelegere privată cu maica stareță privind tratamentul meu de-acum înainte.

Tata era vânzător.

Maica stareță era napolitană.

Privind în urmă, combinația dintre un tată vânzător și o maică stareță napolitană explică aproape tot ce a urmat.

Fără să atragă prea multă atenție, tata s-a asigurat și că mănăstirea primea un flux constant de materiale promoționale Gillette.

În special pungi de plastic.

Cinci sute de cartoane.

În anii aceia valorau cât greutatea lor în aur.

Greu de obținut.

Scumpe.

Indispensabile.

Surorile le adora.

Ori de câte ori stocul se împutina, suna telefonul.

Maica stareță Maria Franca din Forcella.

„Domnule Frega, poate ați trece pe la noi să ne salutați.”

Atunci am învățat o distincție importantă.

Exista un salut spiritual.

Și exista un salut mondan.

Într-o zi, directorul de vânzări, Raffaele Di Tullio, a sunat acasă
căutându-l pe tata.

Din nefericire pentru el, l-a găsit.

„Frega, bună dimineața. Ce mai faceți?”

„Bine, domnule doctor. Mulțumesc. Dar acesta nu e un telefon de
curtoazie.

Spuneți-mi.”

„La sediu suntem cu toții curioși.

Am vrea să înțelegem cum a reușit un singur vânzător să consume
treizeci la sută din tot materialul promoțional distribuit în toată
Italia.

Pură curiozitate.

Nimic mai mult.

V-am livrat aproape treizeci și doi de paleti de pungi de plastic.

Ne întrebăm cum merg afacerile.

Nu afacerea Gillette.

Afacerea cu pungi de plastic.

Le vindeți?

Scoateți profit?

Sau ați vrea să ne explicați ce se întâmplă mai exact?”

Tata nu a stat pe gânduri.

„Ajut Vaticanul.

Au resurse limitate.

Fără buget.

Surorile Sfântului Vincentiu din Reggio Calabria, unde crește fiul meu, au cerut un mic parteneriat pentru activitatea lor caritabilă.

Așa cum m-ați învățat, domnule doctor, nu am făcut publicitate inițiativei.

Știu că preferați ca asemenea lucruri să se facă în liniște.

Fără reclamă.

Stilul Gillette.”

Tăcere.

O tăcere lungă.

În cele din urmă:

„Foarte bine, Frega.

O să trimit mai mult material.”

Timp de opt ani, surorile n-au cumpărat nici măcar o singură pungă de plastic.

O întrebare rămâne fără răspuns.

Ce-ar fi fost dacă ar fi transformat totul într-o afacere?

Erau călugărițe.

Dar erau și femei.

Nimeni n-a investigat.

Primele luni de internat au produs cel puțin trei incidente pe care surorile le-au considerat profund tulburătoare.

Mie mi se păreau perfect normale.

Primul s-a petrecut la o partidă de-a v-ați ascunselea.

Ori de câte ori jucam, ajungeam inevitabil în camerele private ale surorilor.

Eram curios.

Voiam să văd cum arată călugărițele fără vâl.

Cea mai mare descoperire a mea a fost o soră al cărei păr fusese ras aproape până la piele.

După aceea, fiecare echipă de căutare începea cu același avertisment.

„Căutați peste tot.

Diavolul ăla s-ar putea ascunde oriunde.”

Devenisem coșmarul lor.

Sentimentul era pe deplin reciproc.

Al doilea incident a avut loc în timpul liturghiei de dimineață.

În fiecare zi, la zece și jumătate, copiii se aliniau la ieșirea din capelă.

O soră întindea rozariul și puneă o întrebare simplă.

„Cine este cea mai puternică ființă de pe Pământ?”

Toți dădeau răspunsul aprobat.

„Isus Cristos.”

Apoi sărutau rozariul.

Într-o dimineață am făcut o mică ajustare a ritualului.

În loc să sărut rozariul, am sărutat rasa surorii.

Apoi am spus:

„Tata spune că femeile sunt mai puternice decât Dumnezeu.”

Reacția a fost imediată.

Părinții mei au fost chemați înainte de prânz.

Instituția voia să scape de diavol.

Un cec suficient de generos a transformat păcatul în îngrijorare.

Îngrijorarea a dispărut remarcabil de repede.

Cecul avea șase zerouri.

Vechile lire italiene erau extrem de convingătoare.

Anii au trecut romantic, sub ocrotirea nevinovăției.

Serbările cu prăjituri erau pur și simplu ocazii de a mânca pe gratis.

Teatrul era o ocazie de a spune adevărul.

Ori de câte ori jucam rolul unui prinț, informam publicul că prințesa nu trebuia sărutată, pentru că era urâtă și avea o respirație neplăcută.

Profesoarele nu erau de acord.

Într-un final a sosit clasa a cincea.

Apoi examenul final.

Un membru al comisiei a lăsat un gând intim să-i scape în public.

„În sfârșit.

Scăpăm de el.”

Totul părea încheiat.

Totul părea terminat.

Am așteptat treizeci de ani.

Apoi m-am întors.

Am plasat o comandă de lame de ras Gillette.

Plata în avans.

Nimeni nu a întrebat vreodată cum devenise posibil așa ceva.

Au trecut șaiszeci și unu de ani.

Chiar și astăzi rămân întrebări.

De curând, fiica mea s-a uitat la mine și mi-a spus:

„Iartă-mă, Nando.

Nu-ți spun tată.

Dar cine naiba ești tu?”

Ah.

Ahahahah.

Ferdinando Frega

Gillette Man ✂